

Els instituts públics fan teatre

Els propassats dies 27, 28 i 29 d'abril es va celebrar a Blanes la XII Mostra de Teatre dels Instituts Públics de Girona, mostra que, sense ànim de competició, recull els treballs teatrals que es produeixen arreu de la província de Girona dins l'àmbit de la secundària pública.

Aquesta mostra va néixer gràcies a l'empenta de Perfecte Moll (IES Vives) i Jordi Margarit (IES La Bisbal), primer de manera itinerant (Santa Coloma, la Seu d'Urgell –en col·laboració amb IES de Lleida–, Olot) i des de fa quatre edicions, a la zona de Blanes. És el resultat de l'esforç d'un grup de professors cada cop més nombrós, que des de la cinquena edició encapçala Joan Puig (IES de Roses). La mostra s'estructura en blocs de tres obres matí i tarda, i un espectacle a la nit, i intenta incloure en cada edició una obra professional o algun acte singular, com enguany l'actuació d'un grup de jazz format per joves també estudiants. Ofereix també espectacles de dansa.

El grup d'instituts que hi participa és nombrós i rellevant (Roses, Figueres, Amer, Salt, Celrà, la Bisbal, Girona, Olot, Sant Feliu, etc.) i l'esforç anual dels professors, preferentment de 3r i 4t d'ESO, que preparen els treballs,

és notable. Els mitjans materials, d'espai i temps de què disposen a cada institut normalment són inexistents. Es treballa fora d'horari, a través de monitors de teatre, en hores de crèdit variable, dins les aules, gimnasos, passadissos, en col·laboració amb tecnologia, música i plàstica, i s'assaja i s'escenifica on es pot, sovint a qualsevol lloc. La Mostra ofereix als grups de treball teatral una posada en escena seriosa, en un teatre *ad hoc*, i amb tècnics eficaços: només això ja val la pena. Però a més a més, ofereix la possibilitat a cada grup de contrastar el seu treball, de veure coses noves, de sentir-se davant d'un autèntic públic, desconegut per ells, i encara de conuiu teatralment i socialment. En tots els sentits, la feina dels professors que ho porten és elogiable i, cal dir-ho, necessària.

La creu, però, és el voluntarisme que l'activitat teatral comporta dins l'ensenyament, i, no cal

dir-ho, l'organització d'aquesta mostra, tot just apuntalada per ajuts dispersos de les institucions i ajuntaments. Des del Departament d'Ensenyament cap iniciativa per consolidar aquesta feina, cap idea sobre l'alt valor pedagògic i formatiu de les activitats teatrals, cap directiva al centre sobre el suport a donar-hi: res, com si no existís. És del

tot lamentable la ignorància social sobre l'entusiasme i aprenentatge dels joves quan fan teatre, bé o malament, que això no importa. Però el fet existeix, i la Mostra, any rere any, ho demostra. Que ningú ho vulgui veure no deixa de ser, com en tantes altres coses, una miopia incorregible. O no?

J. M. Uyà

Tossa, el camí dels Cars

Tots tenim el nostre paisatge, el nostre racó. Aquell que ens agrada ensenyar als amics, allà on dipositem els nostres pensaments quan cerquem instants de repòs. Un d'aquests paisatges era el camí dels Cars, a Tossa, anant cap a Lloret seguint la costa sud del municipi.

Cap a final dels setanta, quan l'esperit adolescent et porta a cercar paisatges interiors i exteriors, vaig descobrir aquell espai. Podria reproduir ara mateix la fascinació que em va causar un girar d'ulls i

contemplar un escenari sorprenent. Era diferent de tot el que coneixia. Un vessant de turó enlairat fins al cel, arran dels penya-segats i amb el mar a sota. A una banda quedaven els Suro del Santo, clàssic

ROSA M. GIL